## Prerokba za cerkev v današnjem času

Seveda je tukaj s cerkvijo mišljena celotna institucionalna Kristusova cerkev v njenih različnih členih, staro-častitljivih institucijah in razvejitvah, vse, kar priznava vero v Jezusa Kristusa kot Boga in človeka hkrati, ter se resnično trudi, da bi živelo v Njegovem nasledstvu. To so v prvi vrsti rimskokatoliška cerkev, evangeličansko-luteranska cerkev, grško - pravoslavna cerkev in prav tako reformirana kalvinistična cerkev ter anglikanska cerkev. V ta pojem so vključene tudi velike znane sekte kot so baptisti, metodisti, kvekerji prav tako tudi binkoštna cerkev; vseh različnih vej, ki so izšle iz prvotne cerkve, sploh ne moremo našteti. Vse, kar priznava našega Gospoda Jezusa Kristusa kot Boga in človeka, je tukaj v širšem pomenu mišljeno kot cerkev, vključno s podtalnimi cerkvami v totalitarnih ateističnih režimih.

Ta vidik je močno upravičen, ko pa se vendar v času nevarnosti pokaže, kako se vse različne veroizpovedi krščanske vere zbližujoče združijo, razmejitvene črte se zabrišejo, ne da bi ena sama specifična smer morala opustiti, kar je njej lastnega. V raznolikosti obstaja nekakšna enotnost. Velike enotnosti, po kateri hrepenijo, pa ne morejo vzpostaviti ljudje ali je namerno zmanipulirati, lahko je le delo Božanskega Duha, neke vrste novi Binkošti. Ves razkol je nastal po človeški krivdi in kot posledica naše nepopolnosti ter greha.

Eno dejstvo pa nam mora vsem dati misliti, fenomen, ki je skupen vsem raznovrstnim krščanskim verskim smerem. Povsod na krščanskem verskem področju so prebujeni, blagoslovljeni mistično nadarjeni ljudje, ki jih Božanski Duh preveva na poseben način, ki bolj kot drugi slutijo Jezusovo bližino in od Njega prejemajo posebne darove milosti. Kjer je ljubezen do Boga - človeka Jezusa Kristusa povsem prevzela neko človeško srce, tako da ta luč Božanskega sonca zasenči vse drugo, tam je cerkev. To je pojem cerkve v višjem smislu kot Ecclesia spiritualis (gr. duhovna cerkev; op. prev.).

Veliki cilj ponovne verske združitve je kot kaže še zelo oddaljen. Dvomljivo je celo, ali bomo zemeljski ljudje to sploh dosegli tekom naše zgodovine, ali ne bo to nasprotno lahko doseglo svojo uresničitev šele v velikem Božjem onstranstvu. Toda ta cerkev v svojem višjem pomenu vendarle vedno znova tu in tam zažari v svetnikih, ki so vedno bili, še danes so in vedno bodo, v blagoslovljenih, duha polnih prerokih, ljudeh, ki heroično in neomajno od duha časa sledijo Gospodu in katerih pristnost lahko spoznamo po sadovih, ki jih prinašajo.

Pred kratkim je avtor prejel pismo evangeličanskega teologa, iz katerega je vsebinsko vzeta tale zanimiva misel: »Od svojega prvega začetka je cerkev verjela, >ubi spiritus, ibi ecclesia<, se pravi >Kjer je Sveti Duh, tam je cerkev<, - kasneje nekje med leti 180 in 210 n. št. je bil ta stavek obrnjen v >ubi ecclesia, ibi spiritus<, se pravi >Kjer je (institucionalna) cerkev, tam je Sveti Duh<.« - Ta majhna prestavitev besed pomeni veliko razliko v dojemanju cerkve, to je pot k večji netolerantnosti.

Sedaj pa k Jakobu Lorberju, ki - obdarjen z milostnim darom »notranje besede« - sodi v vrsto preroških osebnosti. Občasno je bil krog zvestih okoli Jakoba Lorberja, ki jih je v današnjem času kar znatno število, osumljen sektaštva. To pa nikakor ni res in tudi nikdar niti približno ni bilo v namenu Jakoba Lorberja. Vse življenje je pripadal katoliški cerkvi in je pogosto sodeloval pri glasbeni interpretaciji bogoslužja. Na smrtni postelji je bil deležen zakramentov svoje cerkve. Da je imel kritičen odnos do cerkve svojega časa, je povezano z njegovo nalogo, ki mu jo je naložil Bog. Lorber je bil v pravem pomenu besede prerok, ki ga je Bog izbral za posebno nalogo, primerljiv s preroki Stare Zaveze, ki nikakor niso govorili tako, kot je bilo všeč takratnemu Božjemu ljudstvu, temveč so nasprotno izvoljenemu ljudstvu očitali njegovo nezvestobo in prestopke, da bi ga znova privedli na pravo pot.

Od Boga poklicani prerok ima na tem svetu težko usodo. Nekateri so skušali pobegniti pred to nalogo in so se branili, preden so sprejeli poklicanost. Pod svojo nalogo so trpeli. Nič drugače ni bilo z Jakobom Lorberjem, ki je voljno ubogal, a je pogosto vzdihoval pod svojo preroško težo in je živel nenavadno življenje v pomanjkanju in samotni odmaknjenosti.

Pikre besede, s katerimi je kritiziral cerkev svojega časa, ki je brez vsakršnega dvoma bila polna človeških pomanjkljivosti in nastalih zlorab in je tudi kot državna vera še vedno izvajala močno prisilo vesti, so bile še kako upravičene. Od Boga postavljena preroška služba in cerkvena institucija v pomanjkljivi človeški roki druga ob drugi ne moreta eksistirati brez trenj, ko pa je prerok vendar na poseben način Božji megafon za ta svet.

Prav tako se ne moremo sklicevati na to, da je Bog ob dopolnjenem času enkrat za vselej direktno spregovoril ljudem po Svojem Sinu. To neprecenljivo Božansko sporočilo Njegovega Sina je bilo zaupano ljudem in tako prepuščeno obrabi zgodovine. Ob tem ne smemo pozabiti, da je Jezus v Svojem času učencem za prihodnost obljubil podporo Svojega Svetega Duha, ki jih bo vse učil in jih bo spominjal vsega, kar jim je On povedal (Jn 14,26).

Omenimo naj tudi Jezusovo besedo, zapisano pri evangelistu Janezu 16, 12-14: »Še veliko vam imam povedati, toda zdaj tega še ne morete dojeti. Kadar pa pride on, Duh resnice, vas bo vodil v vso resnico; saj ne bo govoril sam od sebe, temveč kar bo slišal, bo govoril, in oznanjeval vam bo prihodnje reči. On bo Mene poveličal, ker bo od Mojega vzel in vam oznanil.« .

Vsi se spominjamo Jezusove besede Njegovim učencem: »Vi ste sol zemlje. Če se sol izpridi, s čim se bo osolila? Za nič več ni, kot da se vrže ven in jo ljudje poteptajo.« (Mt 5,13).

Cerkev je bila v Lorberjevih časih pretežno brez soli in - razen nekaj izjem - izrojena, nizkotna, sekularizirana [posvetna, svetna: SSKJ], vdana fevdalni gospodi ali pa še celo sama fevdalistična. Škofi so živeli zelo razkošno - kot posvetni vladarji; razširjeni sta bili neiskrenost in površnost. Nepravilnosti so bile takrat več kot očitne.

Kdor pa sedaj narobe tolmači pikre besede kritike teh razmer in jih uporabi kot pretvezo za svoje lastne proticerkvene afekte [zelo močno, kratkotrajno čustvo: SSKJ] v sedanjem času, ta ni razumel preroštva Jakoba Lorberja in visi na površinskem. Iz grajajočih besed govori Gospodova užaljena Ljubezen, ki je s Svojim orodjem skušal pozvati k spreobrnitvi. Nauk Lorberjevega preroštva, postavljen na sredo razsvetljenskega časa z njegovim zanikanjem duha, ki posledično učinkuje vse do današnjega časa, je najgloblje svetopisemski in želi popraviti razvoje v napačne smeri, do katerih je v cerkvi prišlo zaradi človeške nepopolnosti, onesnaženo želi znova očistiti od duha, torej ozdraviti bolezni. Od Gospoda je napolnjen z globoko ljubeznijo do cerkve in hoče, da ga razumemo kot pomoč in opomin k spreobrnjenju. Le kdaj so preroki govorili tako, kot je bilo všeč tistim vsakokratnim zgornjim? Imajo svojo posebno nalogo, njihova beseda vladajočim ne zveni prijetno v ušesih, še zlasti ne tistim, ki se imajo za popolne. Žal pravi preroki skoraj nikoli niso našli potrebnega posluha. Delovanje Svetega Duha pogosto ni spoznano, včasih ga tudi nočemo poslušati, ker moti, ko pa vendar mislimo, da smo si dobro postlali na tem svetu. Le pomislimo vzporedno k temu na to, kaj je Janez Krstnik, zadnji prerok Stare Zaveze, očital farizejem, tedanjim »pravičnim«. nasploh. Še bolj drastične so v tem primeru bile Gospodove besede, in On je bil Bog Sam.

**Le tako lahko pravilno gledamo besede graje v velikem Lorberjevem delu, ne pa kot povod za ceneno proticerkveno polemiko.** Zoper cerkev polemizirati je tudi zato napak, ker brez nje sploh ne bi bilo preroštva po Jakobu Lorberju, ker je to predpostavljalo cerkveno podlago.

V spisu »Pot k duhovnemu preporodu«, v nareku z dne 15. avgusta 1840, so zapisane besede**: »Jaz (Gospod) bom z jeznimi očmi gledal tistega, ki bo zapustil Svojo zemeljsko versko mater, in nekoč se mu ne bo godilo dosti bolje, kakor nekemu blaznemu samomorilcu. Ko pa vendar imate telo, skozi**

**katerega dospejo prvi vtisi do duše in taisto hranijo, morate pač imeti tudi zunanjo shrambo, ki je zunanja cerkev...«** ... **»Kdor pa prezgodaj zapusti telo svoje matere, povejte, kaj bo ali kaj lahko postane iz koga takšnega?!**

**Poslušnost in pokorščina sta hrana za preporod duha, če pa vas rimska cerkev tega uči, in to prav izvrstno, kaj vas potlej žene stran od duhovne matere vašega telesa? - Zatorej naj vsakdo ostane zvest svoji cerkvi, in naj bo vsak rimsko katoliški devetindevetdesetkrat blagoslovljen, če v poslušnosti ustreza svoji cerkvi, in vsak drugi le enkrat, če je samoljuben pravičnik, pri katerem ni najti ponižnosti in le malo ljubezni! Kar pa zadeva ceremonijo, naj se nihče ne spotika, zakaj živemu je vse živo, za čistega vse čisto, poslušnemu vse prav in ponižnemu vse posvečeno.«**

Gospod pri tistih, ki zmotno mislijo, da so v Njegovi luči, opusti vsakršno razsojanje in sojenje. Takšni sodniki bi stali mnogo nižje od nekega šibkega vernika: **»Resnično, povem vam, takšne stvari so Mi skrajna gnusoba. Vse se zgodi ob pravem času, in edino Jaz sem sodnik vseh stvari in razmer; zakaj edino Jaz sem Svet in pravičen zavoljo ljubezni. Zatorej sledite svoji cerkvi v njenih zahtevah, in pustite, da Jaz vodim vaša srca - tedaj boste kar kmalu dosegli življenje milosti in s tem duhovno prerojenje in boste v svojem telesu oživili vašo zunanjo cerkev!«**

Ta zadnji, zelo pomembni stavek, bi utegnil biti osrednji rek v razodetju po Jakobu Lorberju. - To je ponazorjeno še v naslednji besedi, kjer lahko beremo: **»V njej (v cerkvi) lahko ali s poslušnostjo pridobite ponižnost in tako milost in po milosti dosežete prerojenje, ali pa se lahko zakopljete v mrtve ceremonije kot pogani in tako propadete v njihovem domišljavem, varljivem, na-videznem, bleščečem videzu.«**

V delih Jakoba Lorberja večkrat naletimo na poudarjanje glavne zapovedi ljubezni do Boga in do bližnjega, v katerih je vsebovan ves zakon in preroki. Tako je v šesti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 40,8, zapisano: **»Gospodova Volja za vse ljudi se kratko glasi takole: (v tej povezavi tudi za vse duhove in angele) Spoznaj Boga in Ga ljubi nad vse in svojega bližnjega (se pravi vsako sobitje, ki je potrebno tvoje pomoči) kot samega sebe. Bodi odkrit in zvest do vsakogar, in kar po pameti želiš, da je storjeno tebi, to tudi ti stori svojim soljudem, pa bosta med vami mir in enotnost in nad vašimi glavami bosta sijala Božje**

**zadovoljstvo in blagoslov kakor prava luč življenja! To naj vam zadošča! Iz tega vam bo potem že dana vsa ostala in nadaljnja modrost...«**

To enako osnovno misel Gospod izraža tudi v tretji knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 53,4: ».. .sicer pa se lahko Moj nauk čisto na kratko strne v tem, da morate ljubiti Boga nad vse in svojega bližnjega kakor samega sebe.

Boga ljubiti nad vse pa seveda pomeni: Boga spoznati v Njegovi razodeti volji in se potem iz resnične notranje ljubezni do spoznanega Boga ravnati po tem in se proti vsakemu sočloveku zavoljo Boga obnašati tako, kot se vsak razumen človek obnaša proti samemu sebi; seveda je tukaj govora o čisti in kar najbolj nesebični ljubezni, tako do Boga kot tudi prav do vsakega bližnjega.

Kakor želi vse dobro biti ljubljeno prav zato, ker je dobro in zato resnično, tako želi tudi Bog biti ljubljen zato, ker je edino On nadvse dober in resničen! Tvoj bližnji pa mora prav tako biti ljubljen zato, ker je tako kot ti somernost Boga in tako kot ti v sebi nosi Božanskega Duha. -

Glej, to je pravo jedro Mojega nauka, in zlahka ga upoštevamo, da, mnogo lažje kot tistih tisoč postav templja, ki so največkrat napolnjene s koristoljubjem služabnikov taistega.«

Na ta poudarek glavne zapovedi ljubezni naj tukaj še posebej opozorimo, ker je pri mnogih kristjanih prisotna plaha zaskrbljenost, da bodo nekoč kasneje klicani na odgovornost za to, kako pravoverni so bili. To je v skladu z Jezusovim naukom povsem zmotno; ne bomo merjeni po tem, kako ortodoksni [popolno priznavanje sprejetih, ustaljenih verskih dogem, predpisov; pravovernost: SSKJ] smo bili, tehtani bomo po ljubezni. Le ljubezen odtehta. Kako je lahko zmotno človeško bitje v vsem »ortodoksno« v smislu »pravovernosti«?

V prvi knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 174,7, je Jezusova beseda: »Ljubezen naj bo v vseh stvareh prevladujoči element življenja vsakega človeka!«

Temu ustreza tudi Gospodova beseda iz Nove Zaveze Svetega Pisma: »Iščite najprej Božje kraljestvo in njegove pravičnosti, vse ostalo vam bo pridano.«

V tem smislu govori Gospod v »Zemlja in luna« (poglavje 73) o razmerju med veroizpovedmi: »Če ste okopali otroka, potem zlijte stran le vodo, ki je ostala od

kopanja, otroka pa obdržite in otrok je ljubezen!

Jaz nikomur ne pravim: Postani katolik ali postani protestant ali postani grško veren, temveč: Kar nekdo je, to naj tudi ostane - če želi. Ne glede na to, kaj je, pa naj bo dejaven kristjan, in to v duhu in v resnici; vsak namreč lahko ima, če želi, čisto Božjo besedo.

Jaz nisem kakor kakšen patriarh in nisem kakor papež in nisem kakor generalni super intendant in ne kot škof - pač pa sem Jaz kakor nadvse dobri in pravični Oče vsem Mojim otrokom in se veselim le tega, če so dejavni in tekmujejo v ljubezni...« ... Človek gole vere je enak tistemu, ki je zakopal svoj talent; če pa nekdo o Pismu ve le malo, a se ravna po tem, ta je enak tistemu, ki je z malo imetja zvesto gospodaril in je bil nato postavljen nad mnogim.«

V prvi knjigi Lorberjevega dela »Božje gospodarjenje«, 2,5 najdemo še eno Gospodovo besedo po Jakobu Lorberju o cerkvi na zemlji: »Moja cerkev na zemlji je očiščujoča kopel; kdor se je umil, naj pride k Meni, da ga bom osušil s toploto Moje ljubezni in ga obdržal. Kogar pa veseli le čofotanje in »umivčkanje«, temu je kakor mlinskim kolesom, ki nikdar ne pridejo iz vode.«

V poglavju 3,13,Gospod opominja, da naj »gre človek resno vase, se popolnoma spozna«, Gospodu pa »zvesto in iskreno prikaže pomanjkljivosti, ki jih je našel v svojem srcu«. »Jaz bom iz njihovih src iztrebil nesnago? In jih bom (te ljudi) napolnil z ognjem Moje Božansko-Očetovske ljubezni. In tako očiščeni naj se potem pokažejo duhovniku skozi in v spovedi; in potlej bom prišel Jaz in z njimi na oltarju veselo obedoval.

Naj se nikar ne spotikajo nad cerkvijo; zakaj vsako jed, ki jo Jaz priporočim, jo Jaz očistim za tistega, ki jo želi zaužiti tako v duhu kot v resnici in potlej naj jo brez skrbi užije. Kar dajem Svojim otrokom, to je čisto in z zunanjo formalnostjo ni oskrunjeno za tiste, za katere sem Jaz to blagoslovil. Tempelj bom blagoslovil in kraj, na katerem se bodo nahajali bo svet, kajti Jaz, njihov sveti Oče, bom sredi med njimi, kamor bodo šli; in ne bo jim skrivljen niti en las.« .

V poglavju 4,9, pa je zapisana beseda: »Povej otročičem, in povej vsem, pa naj pripadajo katerikoli veri hočejo - bodisi rimsko katoliški, protestantski, naj bodo Judje,Turki, brahmini ali mračni pogani - skratka za vse naj bo povedano: Na zemlji,

je le ena resnična cerkev, in ta je ljubezen do Mene v Mojem Sinu, ta ljubezen pa je Sveti Duh v vas in vam oznanja z Mojo živo besedo, in ta beseda je Sin, in Sin je Moja Ljubezen in je v Meni in Jaz Ga popolnoma prevevam, in Mi (to je Oče, Sin in Sveti Duh) smo eno, in tako sem Jaz v vas, in vaša duša, katere srce je Moje prebivališč , je edino prava cerkev na zemlji. Edino v njej je večno življenje, in ona je edino zveličavna.«

Jakob Lorber, ki se ga je zaradi njegove Notranje besede občasno polotil nemir, je v svojo lastno pomiritev in v pomirjenje nekaterih dvomljivcev v njegovi okolici 20. avgusta 1840 prejel zelo pomembno besedo (Nebeški darovi, str. 97), ki se je nanašala na nebeškemu Očetu všečen odnos do cerkve, zlasti do rimsko katoliške: »Ali je hvalevredna, če otroci zapustijo svojo bolno mater in trpeči želijo smrt zavoljo njenih mnogih tegob?- Jaz pravim rimska cerkev je vlačuga; a vendar ste bili, rojeni v njej in ste prvo mleko otroštva sesali iz njenih prsi. Najprej vas je naučila izgovoriti Moje ime, hranila vas je kot prav nežna mati in vam je prepovedala zgolj sladkanje s tistimi jedmi, ki bi vam pokvarile želodec. S tem je v vas vzbudila tek za močnejše jedi duše in duha, ki vam jih po Moji volji nikdar niso pridržali, tako da ste se lahko po mili volji gostili. In še dandanašnji se gostite v njenem krilu kot le malokateri.

Kako torej, da zdaj z Jakobom in Janezom kličete: »Gospod, daj naj strela in žveplo dežujeta na njeno bolno glavo!«? - Poslušajte, tukaj še ni kaj dosti prave ljubezni na spregled! Mar menite, da je uničenje pot k poboljšanju? O, nikakor ne, tukaj se prav gnusno motite. Tako so menili tudi vsi ustanovitelji sekt. Pa so se tudi oni zelo motili in posledica je bila: razdor med brati, vojna, morije in strahote vseh vrst! Ali lahko morda kakšna sekta trdi: »Moj nauk ni potrjen s krvjo bratov!«?

**Glejte, ona, Rimljanka, je tista zakonolomska ženska, ki bi morala biti kamenjana. Jaz pa tudi tukaj pravim:«Kdor je med vami brez greha, naj prvi vrže kamen nanjo!« (Jn 8,7; op. prev.) - Spet je kanaanska ženska, ki ima močno vero ter veliko ljubezni. - Tudi je ženska, ki je dvanajst let trpela za krvotokom in Mi je iz Moje obleke ukradla ozdravljenje, ker je premogla veliko vere in ljubezni. - In vnovič je kakor velika vlačuga in kasneje spokornica Magdalena, ki je mazilila Moje noge. (Za primerjavo: Lk 7, 37-50; op. prev,-) - Rimska cerkev se lahko pojavlja v vseh teh osebah.«**

**Na 98. strani Gospod nadaljuje: »Ta vlačuga je vzgojila že zelo veliko dobrih otrok in je s tem mazilila Moje noge, zato ji Jaz hočem pomagati in jo gledati,**

**da se bo spokorila; kajti mnogo je grešila, vendar tudi mnogo ljubila!**

**Vam pa Jaz pravim, da ste bili v njej rojeni in krščeni, zatorej ji tudi ne smete želeti. uničenja, temveč ozdravitve. Dajem vam balzam in v vas zdravim dedno zlo. Živite torej sedaj po danih pravilih, pa vas bo cerkev spoštovala. In če bo na vas spoznala čudeže, bo sama zahtevala balzama in bo na tihem zacelila mnoge od svojih ran. Če pa hočete odpasti od nje, bo vaše brate doseglo le malo blagoslova!«**

**....»Jaz vas bom varoval in Moje delo bo neovirano prišlo na dan kot velik magnet, ki bo vse potegnil nase. . .« ... »V nebesih se bodo angeli devetindevetdesetkrat bolj veselili spokorjenega grešnika kot prav toliko pravičnih, ki menijo, da so upravičeni z Mojo polno besedo. - Resnično vam povem: Luter, Kalvin, Melanchthon (gr., pravi priimek Schwarzerd - črna zemlja, nemški humanist in reformator; op. prev.) in še veliko drugih ne odtehtajo enega Janeza od Križa, niti enega Janeza od Boga (8.3.1495 - 8.3.1550, po srečanju z Janezom iz Avile si je za nalogo zadal skrb za bolne, leta 1540 je v Granadi odprl bolnišnico; združenje, ki ga je ustanovil, je leta 1572 prevzelo pravila avguštincev, kasneje se iz njega izoblikuje 'red usmiljenih bratov'; op. prev.), niti enega Frančiška, niti enega Tomaža Kempčana (Thomas a Kempis, 1380-1471, menih - avguštinec, srednjeveški teolog, mistični pisatelj; op. prev.), niti enega Taulerusa (okoli leta 1300 -15.6.1361, nemški teolog in mistik), niti ene Terezije in še mnogih tisočih drugih zraven;« (V veri prvoimenovanih je prevladala razumska, dogmatska verska pravičnost, medtem ko je pri velikih mistikih in junakih Božje ljubezni prevladala izpolnjenost z Božjo prisrčnostjo in srčno pobožnostjo. V Lorberjevem preroštvu ima razmišljanje s srcem vselej prednost pred razumskim razmišljanjem.)**

**V »stari ropotarnici« moder človek pogosto najde velike zaprašene zaklade. Prah naj obriše, čisto zlato pa zbira v svoji (notranji) zakladnici. Dobesedno se nadalje glasi: »Taisto storite tudi vi - Kajti zapisano je: »Pustite otročiče, naj pridejo k Meni, ne branite jim; kajti takih je Božje kraljestvo.« In kdor ne bo takšen kot oni, tako dolgo ne bo prišel v Moje kraljestvo, dokler ne postane kot oni, ki ne tuhtajo, temveč v preproščini verjamejo staršem na besedo in se po njej ravnajo; in celo ko po Moji milosti odrastejo, še zmeraj spoštujejo njihovo besedo, čeprav tega ne potrebujejo.«**

**Predhodna omemba Martina Lutra prav gotovo ne misli razvrednotiti. Dragoceno dopolnitev najde v Lorberjevem delu o onstranstvu »Škof Martin«. Tukaj v 5. poglavju, 2, Peter - v podobi angela še ne spoznan kot Peter - izreče škofu Martinu, ki je malo prej umrl, te besede, ko škof Martin na majhni trikotni mizi v svoji skrajni zadregi vidi ležati Lutrov prevod Svetega Pisma Stare in Nove Zaveze: »Le kaj ti je Luter kdajkoli storil, da ob velikem zaničevanju tega moža, zaničuješ tudi njegov kar najbolj zvesti prevod Svetega Pisma, ko pa vendar ne vsebuje prav čisto nič drugega kot čisto Božjo besedo?**

**Glej, četudi Luter ni bil ravno takšen človek, o katerem bi z vso Pravico,lahko rekli: »Bil je mož po Božjem srcu!«, pa je vendarle bil nadvse boljši kot premnogi iz tvoje cerkve, ki se hlinijo kot da so oni edini pravični in najpopolnejši, pa so resnično najmanj popolni in zadnji med zadnjimi! Edino on je sredi nezaslišano mračne babilonske noči našel hvalevreden pogum, da je človeštvu znova prinesel čisto Božjo besedo in ga je tako popeljal na pravo Gospodovo pot..., - če pa je Luter v Gospodovem imenu tako deloval, povej, kakšen razlog imaš tedaj ti, da tako zavračaš in zaničuješ tega vrednega moža?« ...**

Dne 12. julija 1847 Lorber - »Nebeški darovi«, II., str. 374 - po globoko občuteni molitvi prejme Gospodov odgovor na vprašanje pravega odnosa do cerkve: ,,(verz 8) »Iz zunanje cerkve seveda večno nikdar ne bo prišlo Božje kraljestvo, ki je pravo notranje, večno duhovno življenje. Toda ta zunanja cerkev je, pod Mojim varstvom in skrbjo, zaščita za notranjo cerkev, ki jo vsakdo zlahka najde, če jo le želi iskati in najti. Pri tem pa je vseeno, v  kateri zunanji cerkvi je; da le kakorkoli razglaša Moje ime in Mojo besedo! Kajti ni potrebno, da bi moral nekdo imeti celotno Sveto Pismo v glavi, da bi tako našel Moje kraljestvo in Mene, temveč za to zadoščajo tudi kratka besedila in natančno upoštevanje le-teh ter življenje po njih.

Kdor tako ravna, k temu se bo Božje kraljestvo kmalu tako nagnilo, da bo zaznal, kakor je zapisano v Evangeliju in se glasi:»O, ti zvesti hlapec, ker si bil zvest v malem, boš zdaj postavljen nad mnogo in veliko!« (Primerjajte: Mt 24,45)

Kdor pa se nahaja v neki zunanji cerkvi, in tamkaj sliši razglašati Mojo besedo in zmotno meni, da je beseda napačna in mrtva, ker se v cerkvi sicer dogaja toliko laži in prevar - zato tega ne upošteva in tako zavrže 'otroka s kopeljo vred' in preklinja

celo drevo, ker je zunanje lubje mrtvo, ta je enak tistemu, ki je zakopal svoj talent, in mu bo nekoč tako tudi sojeno.«

Ti citati iz prerokb po Jakobu Lorberju so v svoji resnosti nedvoumni. Tukaj osnovna tendenca odkrito leži na dlani: Vsakdo naj ostane v svoji cerkvi, v katero je bil rojen, ki otroku kakor mati daje prvo hrano. V svoji notranjosti naj v njej poišče Božje kraljestvo v svojem srcu in postane zrel kristjan.

Kar zadeva položaj cerkve v sedanjem času, moramo žal dnevno vedno bolj in bolj ugotavljati, da se duh časa ( Kdo je duh časa? Vladar tega sveta Svetega Pisma?) ne ustavi niti pred starimi palisadami [pregrada, ograja iz pokončno postavljenih pri-ostrenih brun, kolov, navadno za obrambo: SSKJ] cerkve. Prva velika ljubezen se je v mnogih srcih ohladila in vse bolj in bolj smo zaupali le še čistemu razumu, v možganih okostenelem razmišljanju.

Človeštvo in njegovi mnogi kristjani in celo teologi so postali slepi za duhovni svet, okrnjeno mehanistično materialistično razmišljanje se je razširilo, in tako je prišlo tudi do zanikanja duše. Nastopil je zastrašujoč kulturni propad, in to še zlasti pri tistem ljudstvu, ki je človeštvu dalo Bacha, Beethovna, Goetheja in Schillerja ter druge izjemne ustvarjalne duhove. Teologija, ki naj bi bila zgrajena na pobožnosti in veri se je pričela,da bi lahko držala korak z naravoslovnimi znanostmi, ki so bile postavljene v ospredje - pojmovati kot znanost. Danes lahko doživimo, da mladi ljudje, ki se poslužujejo študija teologije, postanejo popolni ateisti. V možganih okostenelo razmišljanje pač ni več zmožno dojemati duhovne dimenzije. Tako marsikje tam, kjer bi morali gojiti in posredovati vero  negujejo dvom in tako imenovano »kritično razmišljanje«. Kristusovi čudeži so po tem pojmovanju zgolj pobožne legende, v Jezusovo vstajenje in Njegovo Božanstvo pa dvomijo. Iz Njega ustvarjajo karikaturo, da naj bi On bil nekakšen socialni revolucionar, ki naj bi na koncu podlegel v boju zoper vladajoči sloj. Toda »Njegova stvar« se je po Njegovi smrti nadaljevala. Zaradi tega izključno tostranskega gledanja je mnogokrat prišlo do mešanice krščanstva in marksizma z upanjem na zemeljski paradiž po letih revolucionarnega boja,v katerem bi smeli uporabljali tudi sredstva nasilja; niti govora ni več o metafiziki, transcendenci ali eshatologiji [nauk o zadnjih ciljih življenja in sveta; SSKJ], nobenega upanja ni več o vstajenju od mrtvih. Od pojma pekla so se poslovili, hudič naj bi bil nesmiselno pojmovanje iz arhaičnih [starodavnih: SSKJ] časov, ki ga sploh naj ne bi bilo. Tako je prišlo tudi do zanikanja angelskega sveta in sveta blaženih duhov. Krščanstvo so ob-ravnavali le razvojno zgodovinsko kot nastalo iz drugih religij, po tem pojmovanju je

bil Kristus po svoji naravi zgolj človek, ki je nekoč določen čas v zgodovini sicer resnično živel, ampak je tudi propadel v svojem družbenopolitičnem boju. To je v svoji ekstremni obliki neke vrste krščanstvo, kot ga danes lahko z vsemi moralnimi konsekvencami [(logičnimi) posledicami: SSKJ] razglašajo povsem javno.

Obstajajo tudi nekoliko milejše oblike tega sekulariziranega [povzročiti, da kaj izgubi verski, cerkveni značaj, posvetnega: SSKJ] krščanstva, v katerem pravkar opisanega odpada od tradicionalnega zdravega nauka ne zaostrijo tako strogo. Toda to potem ni niti toplo niti mrzlo, nezačinjena neslana mešanica brez moči, ki predvsem za mladino v njeni vnemi, ki išče absolutno vroče razvneto, ne more biti stimulacija za nasledstvo. Njihovo iskanje smisla življenja v mlačnosti takšnega oznanjenja ne more najti izpolnitve, ki pa vendar želi biti dosežena.

V tej duhovni zmešnjavi, v kateri v monotoni enoličnosti naj ne bi imelo veljavo nič več višjega, duhovnega, seveda tudi ne more obstajati čista neomadeževana devica, ki je spočela od Svetega Božjega Duha in rodila Božjega Sina. Jezus je po tej duha izpraznjeni veri moral imeti naravnega očeta, zakaj v tako enostranskem dojemanju sveta pač ni mogoče nikakršno čudežno poseganje Boga v naravno dogajanje. V skladu s tem se je malovernih prevajalcev Svetega Pisma ali pa takšnih prevajalcev, ki so kapitulirali pred »duhom, časa«, polastila ideološka, jezikovna manipulacija;Sveto Pismo pa potem ne more več biti Božje delo kot verbalna inspiracija, temveč je po takšnem dojemanju zgodovinsko zrasla iz mitološkega razmišljanja. Vrhunec takšnih prevodov je potem namesto besede »Marija pa je ohranila vse te besede, premišljujoč jih v srcu svojem« (Lk 2,19)  banalen ali plehek prevod »Marija pa je ohranila vse te besede v svojem »spominu«. Namesto »modrih in nespametnih devic« (Mt 25, 2) se potem v znani priliki - slepo in racionalistično prevedeno - glasi »pametne in neumne deklice«. Čudežno dogajanje  okoli tistega obiska Marije pri njeni sestrični Elizabeti, v katerem je bilo prej tako lepo opisano, kako je otrok Janez v telesu svoje matere »zaigral«, je bilo prevedeno popolnoma brez iskre duha, da naj bi se otrok v njenem telesu »premikal«. Naletimo še na celo vrsto primerov, v katerih so duhovno slepi, spiritualnega občutka za jezik oropani prevajalci, naravnost ponaredili zanesljive prevode. Tako obstaja tudi nadvse banalen prevod glavne zapovedi ljubezni, v katerem naj bi Boga ljubili z vsem svojim »razumom«. Ljubezen v celotni svetovni zgodovini še nikoli ni bila stvar razuma, vselej le stvar srca. Ob tem se moramo vprašati, če so te napake v prevodu nastale iz nesposobnosti ali namerno ?-

Da bomo ostali pravični - zdi se, kot da se revolucionarno ikonoborstvo [nazor,gibanje,ki nasprotuje čaščenju nabožnih, svetih podob: SSKJ] minulih let znova umika bolj preudarnemu odnosu. Veliko število vernikov na ta pomanjkljiv duhovni občutek reagira z ogorčenjem, vendar pa se samouničujoč preobrat v cerkvah še ni umiril in nepotrebno mnogo je bilo razbitega, nastale so že nepopravljive poškodbe. Vidsko nadarjeni westfalski pesnik Friedrich Wilhelm Weber je pred več kot enim stoletjem, vnaprej videč naš čas razpada, v svojem epu v verzih 'Trinajst lip' zapisal naslednje besede:

»Kajti težak je čas; častitljivo
Sveto pravilo se v basen spreminja,
pravica v neumnost;iz razvalin
si blodnja novi Babilon postavlja.«

Divja so srca, kupljiva zvestoba,
zlato in oblast najvišji bogovi,
oltar pa izpodkopavajo
tukaj hinavci, tam zasmehovalci.«

Tukaj je s kratkimi besedami ustrezno povedano dandanašnje. Mnogokrat tudi javno ne poznajo več Svetega Duha. Pojem »greh« je za nekatere postal smešen pojem ali pa celo kamen spotike; žrtvovanje, samoobvladovanje, čistost so postale tujke. Menijo, da lahko o večnih Božanskih resnicah odločajo v postopku glasovanja po principu večine. Zatekajo se v podjetnost, tvorijo komisije, neskončno razpravljajo, posameznik pa se lahko v svoji odgovornosti skrije za medlo kolektivno odločitev.

Ne zatajijo ali odženejo le naravnega človeškega očeta, tudi Božanski Oče, ki je v vsem Svetem Pismu enoumno označen in viden kot tak, bo mnogokrat gledan »pluralistično«, kot mati. Pri tem pa v celotnem krščansko - judovskem dojemanju - oba vendar neločljivo sodita skupaj - ni nikakršnega dvoma, da Bog v sebi nosi tudi materinske poteze. Tudi po Lorberjevem preroštvu Ga pojmujejo tako, vendar pa Bog tako v Stari kot Nove Zavezi navzven dejavno vedno nastopa kot Oče. Ker Oče naš za nekatere ni več prikladen za religiozno pokrajino, je bila tudi ta molitev, na srečo le izjemoma, spremenjena. Toda te majhne izjeme so simptom 'duha časa'. - Če bi bili »materinski« vendar bolj konsekventni v razmišljanju, kako skrbno bi potem negovali še nerojenega otročička in ga varovali v topli temi materinega telesa vse do rojstva.

Nakazana duhovna kriza je privedla do slepote, ki je brez orientacije za vrednosti,

etično - moralne osnove so v anarhiji vrednot propadle, ne poznamo nobene duhovne hierarhije več.

Slepota za duhovni izvor človeka, njegovo pretežno duhovno naravo, ki ga je povzdignila iz kraljestva živali, je vrgla iz ravnovesja tudi odnos med spoloma. Moški in ženska sta pred Bogom enakovredni bitji, vendar imata v stvarstvu različni funkciji, ki ju ne moremo formalistično zamenjati med seboj. Oba sta drug drugemu v dopolnitev in za vzajemno služenje višjemu.

Ljubezen med moškim in žensko v svojem večnem stremljenju duhovno utemeljena, je bila zreducirana na njene telesne komponente, na seks, in le-ta zmotno zamenjan z ljubeznijo. Ta pa po vsej človeški naravi vsebuje vendar mnogo več, sega v kraljestvo duhovnega kot namig in predstopnja k Božji ljubezni. Tako mnogi današnji ljudje zavoljo zamenjave seksa s pravo ljubeznijo v zakonu ne najdejo namenjene jim enotnosti in ostajajo egoisti v ohlapni zvezi, ki se lahko kadarkoli razveže. Iščejo 'samouresničitev', ne pa Tebe.

Kot posledica tega, za vrednote slepega materializma, prihaja do mnogih bednih razvez zakonov. Nešteti mladi ljudje si sploh več ne upajo skleniti trdno zvezo zakona, saj jim je »duh časa« vzel pogum. Prednost dajejo neobvezujočemu razmerju, iz katerega se zlahka spet umaknejo.

Zaradi napačno dojetega pojma svobode - svoboda do nečesa... je nekaj drugega kakor svoboda od..., svobodo so zamenjali z razuzdanostjo - je bilo občutljivo zmoteno na kontinuiteto naravnano razmerje moškega in ženske v zakonu, ko pa vendar še zlasti ženska kot mati, nenazadnje zaradi, otroka potrebuje zaščito rešujoče zvestobe. V tej vsesplošni slepoti za vrednote je končno bila raztrgana tudi nerazdružnost spolnosti in materinstva, ko pa, vendar s kemizmom lahko kadarkoli uresničujejo spolnost brez materinstva. Seks, ki je po razdružitvi spolnosti in materinstva ostal brez povezave, se je osamosvojil in postal sam svoj namen.

Paradoksno k temu se je lahko osamosvojilo,tudi spočetje v spočetje brez sprejemajoče ljubezni materinstva v nizkotnih medicinsko - tehničnih eksperimentih. Spočetje brez kompleksne ljubezni v enotnosti telesa, duše in duha je postalo mogočo brez matere v hladni eksperimentalni laboratorijski atmosferi.

Doživljamo ero podcenjevanja materinstva. To se je izrazilo tudi v cerkvi v spodrivanju Marijinega čaščenja - ne »oboževanja«, kot pogosto nevedno podtikajo.

Kot končni rezultat sledi iz tega opisanega zmotnega mišljenja zaničevanje še nerojenega otroka, za katerega mislijo, da z njim lahko razpolagajo kot z blagom, ki ga lahko vržemo proč, in kako čudovito ga je vendar Gospod - to izvemo pri Jakobu Lorberju - v dolgem časovnem zaporedju ustvaril in ga zaupal ljubezni staršev.

Zaradi razvojnega nauka, ki ga je del teologije nekritično prevzel, tudi v oplemeniteni obliki teilhardizma (po Teilhardu de Chardinu, 1.5.1881 - 10.4.1955, neposredno po razvojni teoriji razvil novi antropocentrizem, »fenomen človek« mu je postal središče evolucije; op. prev.), vprašanje izvirnega greha brez povezave obvisi v zraku. Nekakšen opici podoben prednik človeka ne more zagrešiti krivde, ki preide na celotno človeštvo. Ta problem je v novem veku izgubil vsak smisel.

Iščejo pot iz zadrege s splošnim govoričenjem o tako imenovani evolucijsko pogojeni nepopolnosti človeka. Tako končno tudi ne potrebujejo več nekega Boga, ki vstopi v prostorsko časovno omejeno materijo, da bi nas odrešil. Odrešiti česa? To bi bilo po tej zmaterializirani veri nekaj nemogočega. Konec koncev potem tudi ni več »hudiča« kot osebe, ampak le še »tako imenovano zlo«.

Če bi hoteli izčrpno obravnavati to temo verskega propada in globoke duhovne krize človeštva, bi s tem lahko napolnili več knjig. Vendar gre tukaj le za to, da poudarimo nekatere pomembne misli kot utemeljitev današnje verske krize človeštva. Nočemo dvomiti, da v kristjanstvu obstaja še krepko zdravo jedro. Dejstvo pa je, da mnogi produkti današnje teologij nimajo nikakršnega razumevanja za duhovno notranje življenje, za kaj takšnega v enostranski »okostenelosti v glavi« materialističnega načina razmišljanja manjka vsakršen sprejemni organ.

Povedana na splošno obstaja duhoven sončni mrk, izgleda, da je Bog po mnenju mnogih mrtev, dvignil se je ledeno megleni zimski mraz. So pa tudi, kar je tolažilno, povsod na zemlji ljudje, ki ohranjajo nepopačeno vero. Zbirajo se in živijo nasprotno z »duham časa«. Bolj kot kdajkoli prej pa postaja očitno, da je prepričljivo izpovedovanje za kristjana razločen neokonformizem (odklanjanje in neupoštevanje družbenih ali skupinskih norm kljub osebnim težavam - SSKJ) z duhom časa, plavanje prati toku. Danes se še bolj kot kdajkoli prej kaže resničnost Jezusove besede: »Nebeška kraljestva trpi silo.« (Nebeško kraljestva se pridobi s silo oziroma z naporom ali trudom.)

Znana pisateljica je nekoč za knjiga izbrala tolažilen naslov: »Pozimi raste posevek«. Resignacija (prenehati si prizadevati za kaj zaradi prepričanja, da je uspeh nemogoč

- SSKJ) za prepričanega kristjana ni na mestu, zares je tako, da kjer se vse zdi mrtvo in togo, Bog skoraj neopazno pusti kaliti novo življenje. Če pozorno zremo v svet okoli nas, vidimo, da se kljub vsemu propadu povsod budi novo življenje v posamičnih občinah in vernih skupinah, zdi se, da narašča odpor zoper znamenja živali. Za tistega, ki veruje v skrivnost Velike noči, resigniran pesimizem ni na mestu. In kaka naj bi tudi bilo drugače, človek brez od Boga ustvarjenega duha ne more eksistirati, ko pa je v prvi vrsti bitje, ki brez tega ne, more smiselna živeti.

Neki menih je nekoč v pridigi nepozabno formuliral, da je naš čas kulturno kakor velik kup komposta, poln trohnečih odpadkov, vendar pa ne smemo pozabiti, da ta kompost na kancu vendarle daje dobro gnojilo za prihodnja letino.

Znani evangeličanski teolog Paul Schtutz je v šestdesetih letih napisal: »Veroizpovedi so krčni produkti razvaja (v krščanstvu). So razcepljenost in prefinjenost in v njih zmanjšanje polnosti vere. Tako ne sme iti naprej, temveč se mora obratno glasiti: Nazaj k Enemu, nazaj k celoti! Za veroizpoved nazaj k polnosti nerazcepljenega Kristusa.

Moramo se povsem nanovo naučiti, da majhne stvari spet jemljemo malo in velike spet veliko. Poglejmo skupaj na celoto cerkvene zgodovine, tedaj nam postane jasno, da je v zgodovini cerkve vsakršen razkol, ne glede na njegovo zgodovinsko nujnost, konec koncev vendarle bil zaznamovan s prekletstvom, s prekletstvom izkoreninjenja iz izvora. Nad svobodno cerkveno skupnostjo, ki se je ločila od deželne cerkve; visi prekletstvo. In prekletstvo leži nad protestantskimi cerkvami, ki so se ločile od katoliške. In prekletstvo leži nad katoliških cerkvah, ki so se ločile od stare cerkve. Ta razvoj se danes bliža koncu. Kar lahko pride zdaj, je le še anarhija, če je že nimamo. Tukaj ne gre niti za korak več naprej. Tukaj se pravi metanoja (spreobrnjenje k Bogu - to pomeni iskanje poti iz tegob današnjega časa in razlik, ki med ljudmi povzročajo neenakost; op. prev.). Preobrat, radikalen, brutalen!

Samo karizmatično življenje je sila vnovičnega zedinjenega z razcepljenim Kristusom. Brez pridržkov povem, da ni druge poti k poenotenju vere, kot je ta... »Bog pa je v prodoru. Veliko nastajanje je v modi. Cilj je popolnost. Ustvarjalnost v zgodovini prodira k nepredstavljivo velikemu cilju, o katerem obljube in s svojimi prilikami in prispodobami zgolj momljajo.« (Paul Schulz, »Zakaj sem še vedno kristjan«, str. 232/233)

»V pneumatskem (v duhovnem) se stvari odvijajo drugače kot v pragmatičnem (ki se

podreja praktični uporabnosti, koristi - SSKJ). Pneuma je protitelo pragme. Le zahvaljujoč temu protitelesu ima svet pragme svojo eksistenco. Toda ne le svoj obstoj, ampak tudi svojo obljubo. Ne pravim svojo prihodnost. Prihodnost je časnost, katere zakon je minevanje. Tudi ne pravim upanje. Upanje imajo vsi, tudi muhe, da bodo preživeli. Upanje je zares stvaritven princip. V Evangeliju je imenovano preroštvo, in ta najprej pravi - konec časnosti. Ta beseda o koncu pa predstavlja razliko od političnih futurologij. Utemeljuje radikalizem krščanskih obljub, ki mora sekularnim mesijanistom preroško besedo narediti skrajno zoprno. Šele tukaj, na tem praznem mestu postane jasno, kaj pomeni: da je kristjan na tem svetu partizan: On je partizan od mrtvih vstalega Jezusa Kristusa!« ... »Vstalo pomeni: Novo stvarstvo se je že pričelo. Stari kozmos noči je že ovit v sijaj aurore prvega jutra. Ni več nek zaprt kozmos. Postal je propusten za to, kar je za neskončno več kot on. Samo obkrožitev človeka v magičnem krogu njegovega čara v samem sebi je prebita. Od daleč pričenja slutiti, da človek sega neskončno dlje od človeka. Danes je viharna plima. Znova prihajajo na dan fundamenti (temelji,osnove - SSKJ) vere« (str. 234/235).

To so bile besede vidca in preroka protestantskega kristjanstva. »Preroška beseda krščanske obljube v svoji radikalnosti dela besedo sekularnih mesijanistov skrajno zoprno«, tako smo izvedeli. K sekularnim mesijanistom sodijo vsi, ki razglašajo zgolj tostransko psevdo-preroštvo in so slepi za duhovni svet. To so pozitivisti (ki zanikajo vse, kar ni mogoče dokazati - SSKJ), tostranski evolucionisti, biologisti (ki prenašajo biološke zakonitosti in metode na druga področja - SSKJ), psihologisti (ki prenašajo zakone in metode psihologije na druga področja - SSKJ), tostranski ideologisti nacionalnega in internacionalnega značaja, končno tudi tako imenovani »napredni« kristjani, ki so krščanstvo, ropajoč mu njegovo transcendentno - duhovno vsebino, sprevrgli v ideologijo. To je končna faza v čisto tostranskem razvoju nekega krščanstva brez preroštva. To je usoda neupoštevanja od Svetega Duha prežetega preroštva s strani cerkva, daleč razširjenega religioznega ateizma. S tem se morajo danes spopadati cerkve, to pa je možno le z usmeritvijo k preroštvu, torej z radikalno spremembo miselnosti!

Kakšna pomoč je v takšnem primeru lahko preroštvo v smislu po Jakobu Lorberju. Tukaj naj spomnimo na 1.Janezovo pismo v Novi Zavezi, poglavje 4,1-3: »...presojajte duhove, ali so iz Boga; ker je mnogo lažnivih prerokov prišlo na svet. V tem spoznate Božjega Duha: vsak duh, ki priznava Jezusa Kristusa, da je prišel v mesu, je iz Boga; in vsak duh, ki ne priznava Jezusa, ni iz Boga, in ta je duh antikristov, o katerem ste slišali, da prihaja, in sedaj je že na svetu.«

Omenimo naj tudi pomembno Jezusovo besedo v Matejevem Evangeliju 5,17-l9: »Ne menite, da sem prišel razveljavljat postavo ali preroke: Jaz nisem prišel, da razveljavim, ampak da izpolnim. Zakaj resnično vam povem: Dokler ne preideta nebo in Zemlja, ne izgine niti najmanjša črka ali pičica iz postave, dokler se vse to ne zgodi. Kdor torej odpravi eno najmanjših teh zapovedi in ljudi tako uči, se bo imenoval najmanjši v nebeškem kraljestvu; kdorkoli jih pa izpolnjuje in uči, ta se bo imenoval velik v nebeškem kraljestvu.«

Ta brezčasna beseda obdrži svojo veljavnost. Preživela bo tudi poizkuse spremembe funkcije krščanstva.

V 1. pismu Tesaloničanom apostola Pavla, 5,19-22, je zapisano: »Duha ne ugašajte; preroštva ne zaničujte. Vse preizkušajte; kar je dobrega, obdržite.« - Dovoljkrat so pogasili duha in tudi zaničevali prerokovanja. Ozdravitev od duha časa obolele cerkve prihaja po preroštvu, kajti to je tisti dar, ki nam ga je Gospod obljubil do konca vseh časov. V tolažbo naj povemo, da duha za trajno ne morejo pogasiti, le-ta prodira skozi vse, ne podlega zakonu smrti.

Kako pa se bo v bližnji prihodnosti spričo sedanje duhovne ogroženosti nadaljeval razvoj cerkve, ko pa se je nakopičilo število izstopov iz cerkve, in ob tem pomanjkanju duhovniških poklicev? (S tem ni mišljena velika množica indoktriniranega teološkega podmladka.) Le kaj bo iz staro- častitljivih redovnih skupnosti, ki zaradi duhovne izsušitve zaradi pomanjkanja podmladka izumirajo? Skrb zbujajoča je tudi distanciranost mladine proti starim cerkvam, ko pa je vendar krščanstvo samo po sebi na brezčasen način večno mlado. V bližnji prihodnosti lahko v velikih cerkvah pričakujemo nastop številčnega procesa skrčitve na preostalo zdravo jedro.

V uradno ateistično orientiranih totalitarnih državah pa hkrati nastaja neorganizirana globoko verna podtalna cerkev z znamenji karizmatičnih duhovnih darov, predvsem preroštva. www.backtojerusalem.com

Na splošno se zahteva več samostojnosti in zrelosti v veri posameznega kristjana, ki mu ni več tako kot v preteklih desetletjih na voljo obilno ponujena duhovna pomoč materinske cerkve, ki svojim »otročičem« ponuja svojo hrano. Pri dandanašnji z eti-mologizacijo  (iskati etimologijo, zgodovino izvora in pomena, besede - SSKJ] in ideologizacijo razredčeni in deloma celo ponarejeni verski substanci je posameznik prepuščen samemu sebi. Religiozno iščoči človek mora živeti samostojneje brez

cerkvene podpore. Če želimo kot kristjani preživeti, nam spričo vsesplošnega neuspeha preostane le pot direktne povezave z Bogom.

Znotraj duhu časa zapadle okolice bo prišlo do otokastega ustanavljanja krščansko-religioznih skupin, ki lahko v spreminjanju duhovne klime,časa znova zrastejo v večje kopenske skupine. Čas prehranjevanja z »mlekom« je minil, potrebna je tista »močna hrana za odrasle«, o kateri je govora v preroštvu po Jakobu Lorberju. S tem preroštvom je lahko iščoč posameznik deležen velike pomoči za osamosvojitev in lahko doseže močno neizpodbitno krščansko vero. Iz človeškega snovnega stvarstva povzdignjeni ljudje trajno ne moremo živeti brez povezave z Bogom, od katerega izviramo. Tako se na novo tvori cerkev, ne, da povemo z besedami Paula Schulza, z revolucijo, marveč z regeneracijo; spreobrnitvijo, metanojo. Gospod Sam je na Njegovi besedi temelječi cerkvi obljubil Svojo podporo in Svojo bližino vse do konca časa. To globoko,zaupanje narašča ob poglabljanju v Lorberjevo delo, prinaša pa, kar je pomemben argument za njegovo resničnost, obilo. dobrih sadov. Srce vzplamti v ljubezni do Boga in se otrese mlačnosti.  nastane silen, ogrevajoč tok ljubezni med Bogom in človekom. Jezus kot živo personalno središče Boga, Očeta, posamezniku postane Ti. Posamezen od Boga prevzet človek prejme notranjo, gotovost odrešitve v večno življenje in se tako znova nauči večidel izgubljene ljubezni do bližnjega. Lorberjevo preroštvo je mogočen vir notranjega religioznega življenja in nikakor ne stoji na sektaški distanci do cerkve, nasprotno, poživlja cerkveno vero. Pri današnji naraščajoči površnosti verskega življenja v zahodnem krščanstvu in delnem popačenju vere v okrnjeno ideologijo s tostranskim političnim mesijanstvom, religiozno okrašenem ateizmom - postanejo iščočemu jasne temeljne resnice: Že od vekomaj obstajajoči Bog in Oče kot Stvarnik vseh vidnih in nevidnih stvari je Duh. On je »večni Pračlovek iz Samega Sebe« in je v svojem personalnem središču Pra-Jaz kot Jezus Kristus; Njegov Duh od večnosti do večnosti v ustvarjalni sili preveva celoten neskončen prostor. Vse ustvarjeno, kar ima človeško podob ,je ustvarjeno po Njegovi podobi. Po Svojem vse- ljubečem in vsepovsod pričujočem Duhu je On lahko vsakemu posamezniku TI in lahko prebiva v njegovem srcu. - To je eno najglobljih spoznanj, ki se ga današnje izžeto krščanstvo lahko spet nauči iz preroškega razodetja Jakobu Lorberju.

Temu z neizmerno Ljubeznijo izpolnjenemu Bogu-Stvarniku je pred pradavnimi veki bilo všeč, da je iz Sebe postavljal duhovna bitja kot personalna bitja z absolutno svobodno voljo, praduhove,angele, katere je spet obdaril s stvariteljsko močjo. Del teh duhovnih bitij je kot privrženec Prvoustvarjenega skupaj z njim prostovoljno

odpadel od Boga in je z Luciferjem strmoglavil v globino, v temo in ledeno okorelost oddaljenosti od Boga. Večji del duhov iz Boga pa je v svobodni odločitvi volje ostal zvest Gospodu.

V Svoji usmiljeni Ljubezni je Bog, zaradi tega padca duhov v čas in prostor, omejeno materijo ustvaril od najmanjšega do največjega, da bi v od Boga oddaljeno okorelost odpadlih po poti skozi naravna kraljestva padle ponovno privedel domov in tekom vekov preko stopenj snovnih kraljestev znova vedno bolj in bolj duhovno osvobodil, jih zbral v staro personalno celoto in na novo ustvarjal.

Ob tem izvemo, da je celoten univerzum poduhovljen, poln duhovnih žarišč življenja iz Boga, in ,da je celo v najbolj grobi materiji ujet duh,ki čaka na odrešitev. (Kot pravi Pavel: Kajti stvarstva nestrpno hrepeni pa razodetju Božjih sinov. - Rim 8,19)

Toda s tem še ni dovolj. On Sam je sledil izgubljenim otrokom in se je kat Večni in Neskončni v nepojmljivi Ljubezni podal v omejenost časa in prostora in je postal človek na tem planetu Zemlji. Po nedotaknjeni ženski, devici Mariji, je privzel človeško telo, toda ni Ga spočel zemeljski oče, marveč je bil spočet po vsemogočnosti Svojega Svetega Duha.

Tukaj spet dandanes  tako osovraženi cerkveni nauk v preroštvu Jakoba Lorberja najde pomembno oporo. Jezus je postal človek po čisti devici, od Božjega Duha v njej ustvarjen in iz nje rojen. Tukaj zakoni duhovnega sveta taka rekoč prelamljajo zakone snovnega sveta!

Jezus je od vekomaj resnični Bog, in On je,resnična postal človek. On v Sebi združuje prava Božanska in človeška naravo. S tem vstopom v svet materije - On je bil meso našega mesa - je Gospod pričel Svoje odrešitveno delo. V vsem nam enak, je v  Svojem bivanju na zemlji - medtem ko je On na čudovit način  daroval dela in je revnim (padlim) kot veselo poslanico prinašal Božje razodetje – tudi prostovoljno prevzele Nase sramotno smrt Njegovi ga niso spoznali in so Ga skušali uničiti. - Mar se to na različne načine ne ponavlja vedno znova v  zgodovini?

On pa je v poveličanem telesu vstal od mrtvih, še nekaj časa bival v tem poveličanem telesu, viden Svojim, in je nato zapustil naš snovni svet; blažena človeška narava pa je kat zgled za naša prihodnja večno podobo za vedno vzel s Seboj. V Svojem večnem obstojnem bitju je ostal Bog in človek in je tako odrešil celotno človeštvo, ki prostovoljno sprejema Njegov nauk. Vendar pa nas On ni povsem zapustil, v Svojem

Svetem Duhu ostaja z nami do konca časa, pripravljen naseliti se v vsakem srcu, ki se Mu odpre. Tako lahka vsakdo,  ki se resnična odpre Svetemu Duhu Jezusa, zazna Njegov glas, blagoslovljeni pa lahko govori iz Njega in razglaša Njegovo resnico.

To je spet osrečujoča pomoč za današnje krščanstvo, ki ga ogroža »duh časa«, krščanstvo pa lahko to pomoč okrepljeno prejema iz naukov Lorberjevega preroštva.

Duhovno bojujoče se krščanstvo prejema nadaljnjo pomoč po tem sporočilu. Tukaj je na neprenosljiv način razglašeno večno življenje človeka v njegovi duhovni eksistenci. Človek se tukaj po svoji lastni naravi obravnava kot duhovno bitje in po ločitvi od svojega zemeljskega telesa vstopi v Božji duhovni svet za večno izpopolnitev. Na doslej edinstven način tukaj prejmemo pojasnilo o velikem Božjem onstranstvu z njegovimi stopnjami od pekla, vmesnega kraljestva in nebeških kraljestev. Vsakdo išče svojo najvišjo neminljivo srečo in jo tudi najde, če jo le hoče. Božja ljubezen sega vse do najglobljih peklov, ki sicer večno obstajajo kot stanje oddaljenosti od Boga, vendar dovoljujejo vzpon konkretne duše, če si ta s trdno voljo do poboljšanja v dejavnem obžalovanju želi priti v večjo Božjo bližino. Kraljestva nebes pa so opisana z zemeljskimi besedami kot nepopisno stanje Božje bližine, ki je v svetovni literaturi doslej brez primere.

Skupno predstavljajo spisi Lorberjevega preroštva za krščansko vero veliko obogatitev s pojasnitvijo Svetega Pisma, kakršne v takšni obliki doslej skorajda nismo bili deležni. S temi razodetji, ki jih je prejel Jakob Lorber, Sveto Pismo ni bilo nadomeščeno. To bi bil velik nesporazum. Prav nasprotno, to za naš čas določeno preroštvo naj bi Sveto Pismo kot Božjo besedo za današnjega človeka razložilo tako, kot to v prejšnjih časih, ki za mnoge stvari še niso bili zreli, še ni bilo možno.

Prepriča nas tudi o tem, da so se Jezusovi čudeži zares zgodi in niso denimo legendarne pripovedi iz nekega zgodnjega stadija človeštva, ki bi potrebovale etimologizacijo [iskanje izvora in razlage: SSKJ]. Iz teh preroških spisov se naučimo, da je iz duhovne biti možnih več stvari, kot se to preprostemu materialnemu razumu sploh lahko sanja. Jezus je Bog in človek hkrati. Na tej ravni moramo Jezusove čudeže, ki so se vendar vsi zgodili iz usmiljenja in ljubezni, razumeti v uveljavitvi Božanske narave, ki je za časa Njegovega življenja na zemlji bila vezana v človeškem.

Posebno globoka so tudi v teh delih sporočena spoznanja o trojiški zgradbi človeka, ki je bil ustvarjen po Božji podobi in čigar vrh je bil iz snovnega sveta povzdignjen v

duhovni svet. Od tod lahko končno razumemo tudi dogajanja v življenju svetih ljudi, ki se nam vsakdanjim ljudem zdijo prav čudežna. Z razsvetljenjem tega preroštva bomo ozdravljeni naše duhovne slepote. Duhovni svet je neizpodbitno dejstvo in sega v naš prostorsko časovno omejen snovni svet.

Bolj kot kjerkoli drugje se naučimo, da samo z izgovarjanjem »Gospod, Gospod« ne pridemo naprej. Ljubezen zahteva tudi dejanja in se meri po njih, ne le zgolj po golem občutku. Nadalje izvemo, s kakšno pozornostjo Bog spoštuje svobodno voljo Svojih personalnih bitij. Tako je človek svoboden pri svoji izbiri, da se odloči za ali proti Bogu. Prava nravnost se lahko uresniči le v svobodni odločitvi. Na ta način pa tudi izvemo, da je zlo prišlo na ta svet po napačnih odločitvah v svobodi ustvarjenih bitij. Moralna merila v teh preroških delih se orientirajo po Božji ljubezni in ljubezni do bližnjega, vsakršno sojenje velja za skrunitev.

Rezultat oziroma plod intenzivnega ukvarjanja s tem velikim delom je ljubezen do Boga, ljubezen do bližnjega in celotnega v popadkih ležečega stvarstva, ki je kljub grehu in padcu tako čudežno in lepo. Naša krščanska vera se poglobi v veselo gotovost, da imamo mi ljudje v duhovnem prerojenju pred seboj veliko večno prihodnost. Ta obogatitev naše vere ima za nas kot člane vsakokratne cerkve Jezusa Kristusa, ki naj ji ostanemo zvesti, veliko vrednost. Skozi to preroštvo se naučimo, da svet prežema Božji Duh. Gospod je povsod in nikjer  povsod, kjer smo Mu odprli vrata našega srca, nikjer, kjer smo jih zaprli.

To preroško sporočilo ima kar največjo vrednost za cerkev, ki se na tej zemlji prepira s silami teme, in tako lahko odločilno pripomore k premostitvi zaradi materializma nastale duhovne krize. V nas prebuja vedenje, da je odrešenjsko oznanilo Jezusa, Kristusov Evangelij.

*Dr. Rainer Uhlmann*
*Tako je govoril Gospod*